שאני משלשלי. פי׳ שיש להס דעת אבל בהמות לא חשיבי הא קיימא לן. בפ״ק דקדושין (דף כו.) דמטלטלין נקנין עם הקרקע קים א מיי׳ פ״ג מהל׳ מכירה הלכה ט וטייו בהשנות ובח"ח חתנ בפ"ק דקדושין (דף כו:) טפח על טפח לפלוני ועמו מאה לאן: שאני מקרקעי דניידי. וא״ת אפילו לא ניידי הא תרי תשמישי

יעין פטטגות וכנוית טנה. עשין פב טור ש"ע ח"מ סי רב ס"ב וע"ש: קב ב מיי פ"ח מהלי ממוז הלי א סמג עשין סו: סמג עשין סו:

קבא ג מיי׳ פ״ה מהל׳ אישות הלי ה ופ"ג מהלי מע"ש הלי יו: הבב ד מיי פ"ל מהלי

דרורות הל' ית חמו

סמג שם טוש"ע

עשין ריא ולאוין שמב טור ם"ע י"ל סי" שו סעיף ו קבג ה טור ש״ע שם סי׳ שו סעיף ו: קבד ו מיי שם ה שם הלי יו

מוסף רש"י

יהו דלא בעינן צבורין. שיהו אותן מטלטלין מונחים נאותו קרקע (קידושין בו.). ומעלה מעל בה'. וכחש בטמיתו לברים שיש בהם בעמיתו דברים שיש בהם לה' ולעמיתו (דבחים קיד.). לרבות קדשים קלים. שאם הפקיד אצל חבירו בהתת שלמים וכפרו ונשבע ניה ואחר כך הודה ישלם עליה ואחר כך הודה ישלם קרן וחומש ואשם, דקרינא דים דה דיוניונים דרמנד קרן ומומט ומטט, זקרימו ביה בה' ובעמיתו דכתיב ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו ישלם, ושלמים יש בהם לה' ולעמיתו (בכורות נג: וכעי"ז תמורה ח. וווח: ווזלחים או רבור או על ההקדשות והנשבע עליהם והודה אינו מביא אשם של שבועת הפקדון, דוכחש בעמיתו כתיב, הני איתרבו להו מבה׳, וכחש בעמיתו נמי קרינן בהו לפי שהן ממונו (קדושין נב:). שהן ממונו. שהן ממון נעלים דקרינא ניה וכחש נעמיתו (זבחים קיד. תמורה ח.) כשאר גול ממון, שהרי ממונו הן, שהבשר והעור שלו ואין לגבוה נהן אלא אימורים ולכהן חזה ושוק, ובה' ובעמיתו חזה ושוק, ובהי ובעמיתו קדריש, דהיינו שלמים, שהאימורים להי והבשר קיסקיתורים ליט היטפקר לצעלים (רשב"ם ב"ב קכג:). המקדש בחלקו. שחלק עם אחיו הכהנים וקדווויו עם מתור הפספט (קוושרן נב:). דכי קא זכו. נין כהנים נחזה ושוק נין נעלים נגשר, משלחן גבוה קא זכו. הקרנת . אימורים וזריקת הדם מתיר

הבשר (שם) כעבד הנוטל פרס מבית רבו (ביצה

בכור מוכרין אותו בכור מוכרין אותו תם חי. השתא משמע

בית המקדש קיים מוכרין אוחו כהן לכהן חי ואותו כהן יקריבנו, אצל שחוט לא, דצויון קדשים חוא

לא, דבויון קדשים הוא דלאו אורח ארעא לעשות סחורה בדבר שקרב ממנו

למובח, ואי בומן הזה הוא

מוכרין אותו תמים חי מוכרין מולגו מנכים לי בין כהן לכהן בין כהן לישראל והלוקח ימתין עד

שיפונ כו מום הימנפל דבכור בזמן הזה משנפל בו מום אין בו אלא איסור

בו מוט מון בו מנמ מיסור גזל שגזל את הכהן, ואס מכרו כהן או נתנו לו

מותר לאוכלו, וכדאמריגן

בבכורות (לב:) גבי בכור

ואפילו עכו"ם מותר לאכול

הימנו. אבל בתם שחוט

י והוי כחולסית נינהו ומצולה דמחזיק באחד מהן לא קנה האחר כדאמרינן בפ׳ המוכר [את] הבית (ב"ב סו.) לחד לישנא וי"ל דעבד וקרקע חשיב חד תשמיש לפי שהעבד ראוי לעבודת קרקע:

מטלטלי דניידי ונקנין באגב אפי׳ אין לבורים כדאמרינן

מאן תנא. כלומר פשיטא ליה דלה בה למעט ההקדשות דלית בהו מעילה כגון קרקע דכיון דהם נכסי גבוה מעילה לא מעלה ולא מורדת:

ומחיים מי אמר. תימה מאי קס"ד אי מחיים לא אמר כ״ש לאחר שחיטה ואין לומר דה"פ ומחיים מי אמר אפילו היכא דחזיא להקרבה מדקמפלגת בין מחיים לאחר שחיטה מכלל דמחיים אפילו בחזי להקרבה חשבת ליה ממונו דומיא דלאחר שחיטה דאם כן כי פריך מבכור לסייעיה משלמים דהאמר בן עואי לא בא הכתוב אלא לרבות שלמים ובן עואי ואבא יוסי אתו לפרושי מילחיה דר"י הגלילי כדפ״ה ושלמים חזו להקרבה ואפילו לכתחילה יקרבו וי"ל דה"פ ומחיים מי אמר במתנות כהונה בחלק שיש לכהנים בשלמים מדלא קאמר מתנות כהונה שאני דהמקדש בחלקו היינו מתנות כהונה חלק שיש לכהנים בשלמים אלא קאמר משום דלאחר שחיטה משלחן גבוה זכו משמע אבל מחיים הוי ממון בעלים אע"ג דהוי מתנות כהונה וא"ת אי הוה משני מתנות כהונה שאני הוה משמע דחלק

בעלים אפי׳ לאחר שחיטה הוי ממון בעלים ובפ״ב דיו״ט (בילה כא.) נמי אמר י׳ דבעלים משלחן גבוה זכו וי״ל דה״מ לענין נדרים ונדבות דאינן קריבים בי"ט משום דעיקר שחיטה הוי בשביל גבוה ולא משום אכילת בעלים והוי לכם ולא לגבוה אבל פשיטא דחלק בעלים אפי׳ לאחר שחיטה הוי ממון בעלים לקדש בו אשה ולכל דבר וכן משמע דהמקדש בחלקו בחלק כהנים איירי דלשון המקדש בחלקו לא שייך אלא בחלק כהנים דבבעלים לא שייך בהן לשון חלק דעיקר הקרבן שלהן וקראי נמי דמייתי בפ׳ האיש מקדש (קדושין דף נב:) אמתני׳ דהמקדש בחלקו וזה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש לא כתיב אלא בכהנים והא דקאמר התם לימא מתני׳ דלא

כר׳ יוסי ומסיק כי קאמר ר׳ יוסי מחיים דיקא נמי דקתני המקדש

הא קיימא לן ״דלא ״בעינן צבורין ∘ אלא מאי אית לך למימר שאני ממלמלי דניידי ממטלטלי דלא ניידי ה"ג שאני מקרקעי דניידי ממקרקעי דלא ניידי עבדא מקרקעי דניידי הוא התם סדנא דארעא חד הוא: בנכסים שאין בהן מעילה וכו': מעילה הוא דלית בהו הא מִקדש קדשי מאן תנא אִ״רַ יוחנן בקרשים קלים יואליבא דר' יוםי הגלילי דאמר ממון בעלים הוא דתניאי יומעלה מעל בה' לרבות קדשים קלים שהן ממונו דברי ר' יוםי הגלילי והתגן היהמקדש בחלקו בין בקרשי קרשים בין בקרשים קלים אינה מקודשת לימא דלא כרבי יוםי הגלילי אפי׳ תימא ר' יוםי הגלילי כי אמר ר' יוםי הגלילי מחיים אבל לאחר שחימה אפילו רבי יוםי הגלילי מודה סדכי קא זכו משלחן גבוה קא זכו ומחיים מי אמר והתנן ייבכור מוכרין אותו תם חי (ולא שחום) ובעל מום חי ושחום יומקדשין בו את האשה ואמר ר"נ אמר רבה בר אבוה לא שנו יאלא בכור בזמן הזה דכיון דלא חזי להקרבה אית להו לכהנים זכייה בגוייהו אבל בזמן שבית המקדש קיים דחזי להקרבה לא ואיתיביה רבא לר"ג ומעלה מעל בה' לרבות קדשים קלים שהן ממונו דברי ר' יוםי הגלילי ומשני רבינא בבכור בחו"ל ואליבא דר"ש דאמר "אם באו תמימים יקרבו אם באו אין לכתחלה לא ואם איתא דכי א"ר יוםי הגלילי ממונו הוא מחיים לישני

דלא להוי בהו בנכסים שאני חייב בנוקין הא אי לית בהו מעילה אע"ג דמקדש קדשי [אני] חייב בנוקין כגון קדשים קלים שחין בהן מעילה מחיים אלא באימורין לאחר זריקת דם כדגרסינן במסכת מעילה (דף ו:): מאן הנא. דמחייב בנוקין אם הויק שורו שור שלמים של חבירו: ממון בעלים הן. ושור רעהום קרינן ביה: ומעלה מעל בה'. וכחש בעמיתו וגו' גבי שבועת הפקדון כתיב: לרבות קדשים קלים. הא דכתיב בה׳ לרבות קדשים קלים שאם הפקיד בהמת שלמים אצל חבירו וכפר ונשבע והודה משלם קרן וחומש ואשם ואע"ג דבקדשי שמים אין נשבעין עליהן כדגרסינן בפרק הזהב (ב"מ דף נו.) בקדשים קלים נשבעין: שהן ממונו. של חבירו וקרינן בהו בה' וכחש בעמיתו וכחש: המקדש. אשה בחלחו: כי אמר ר' יוסי הגלילי. ממון בעלים הוי: מחיים. שאחריות הוא עליו: אבל לאחר שחיטה. כי זכו בין כהנים בחזה ושוק בין בעלים בשאר הבשר

דלא ניידי: מעילה הוא. דבעינן

ולא בעינן שיהו עומדין לתוכה: אלא מאי אים לך למימר כו'.

והשתא דבעל כרחך אתית להכי אפי׳ תימא לאידך לישנא דעבדא

כמקרקעי דמי ודקשיא לך דשמואל שאני מקרקעי דניידי ממקרקעי

משלחן גבוה זכו: בכור מוכרין אומו. בומן הזה כדמוקי לה לקמן ש [והכהנים] מוכרין אותו לכהן: תם חי. ולוקח ימתין עד שיפול בו מום וישחטנו אבל תמים שחוט לא דאין לו תקנה אלא קבורה דאסור בהנאה דקדשים השחוטין בחוך הוא: ומקדשין בו. כהנים: את האשה. דממונן הוא דבעליו של בכור היינו כהן דמשנולד

הבכור שלו הוא: לא שנו. דבכור חי הוי ממון בעלים כשהוא תם אלא בזמן הזה: זכייה בגוייהו. מחיים: ואיחיביה גרסי": שהן ממונו. אפי׳ בומן שבית המקדש קיים דהא קרא דשבועת הפקדון בזמן שבית המקדש הוא דמחייב ליה אשם: ומשני רבינא. הכא דקתני דממון בעלים הם בבכור הנולד בחו"ל בזמן המקדש עסקינן דלא האי להקרבה: ואליבא דר"ש דאמר. במסכת תמורה (דף כא.): אם באו. בכורות מחו"ל לח"י תמימים יקרבו: באו אין לכחחילה לא. אלא ירעו עד שיסתאבו והלכך כיון דלאו להקרבה קאי הוי ממון כהן: ואם איסא. דמחיים אמר רבי יוסי הגלילי דממון בעלים הן יוסי הגלילי:

כדקתני מתני׳ דחייבין על נזקן ואוקימנא כר׳ בחלקו דמשמע לאחר שחיטה לא הוי לפי המסקנא דהכא אלא לפי מה דסלקא דעתיה מעיקרא דלפי המסקנא במתנות כהונה אפי׳ מחיים הוי ממון גבוה: תם חי אבל לא שחום. הא לא אינטריך לאשמועינן דבבכור בזמן הזה מוקמינן לה דאין שייך בו מכירה לאחר שחיטה דמיתסר בהנאה אבל קמ"ל דמוכרין אותו חי אע"ג דמעשר אין נמכר דנאמר בו לא יגאל וכן איתא בפ"ק דתמורה (דף ה:): **ואיתיביה** רבא דר"ג. ובזמן שבים המקדש קיים מיירי דומיא דשלמים כדאמרינן בפ"ק דתמורה (דף ח.) א"נ כדפ״ה דלענין לאמויי קרבן מעילה קדריש קרא דלא שייך אלא בזמן שבית המקדש קיים: בבבור בחו״ד. הא דלא תירץ בבכור בזמן הזה משום דדומיא לשלמים קחני לדפי׳ לעיל אבל ר״ג דלעיל המ״ל בבכור בח״ל אבל זה הוא דוחק וניחא ליה להעמיד בבכור בזמן הזה:

ואמר לא יקרבו דריש מהקישא דר"ש דאמר אם באו תמימים יקרבו. ור"ע פליג עליה בפ׳ אלו קדשים בתמורה (דף כא:) ואמר לא יקרבו דדריש מהקישא מקום שלי אתה מביא מעשר שני אי אתה מביא בכור וא"ת ואמאי קאמר ואליבא דר"ש כ"ש אליבא דר"ע דאמר לא יקרבו דהוי ממונו וי"ל דמוקי לה כר"ש משום דדומיא דשלמים קחני דקריבים ועוד י"ל דע"כ לא מחוקמא כר"ע מדמלריך קרא לרבויי שהוא ממון בעלים: לבתחילה לא. פי׳ אין לריך להביאם כדמפרש בפ׳ אלו קדשים (שם) אמר ר״ש מה טעם לפי שכל הקדשים אין להם פרנסה במקומן פי׳ אין להם התרה אלא במקדש חוץ מן הבכור ומעשר שיש להם פרנסה במקומן פי׳ שנאכלין במומן ולהכי חלי לה בר"ש דכולה ר"ש היא וקנת היה נראה לגרוס ר' ישמעאל דהתם פריך אמתני' שאמר יקרבו מבן אנטונינוס שהביא בכורות מבבל ולא קבלם ומשני הא כר' ישמעאל הא כר"ע ומוכח התם שהמשנה כר' ישמעאל 10וברייתא דבן אנטונינוס כר"ע: ראם איתא דישני דיה. פי׳ ואם איתא דמחיים הוי ממונו לר׳ יוסי הגלילי אפי׳ במתנות כהונה דחזו להקרבה לישני ליה הא דר״נ אמר רבה בר אבוה כרבנן דממה נפשך לא הוי כר"י הגלילי ולפי סברא זו לא יהיה אמת הא דמשמע לקמן בסוף הפרה (דף נג: ושם) דבכור לא הוי בכלל רעהו אפי בזמן הזה דפליגי אביי ורבא בשור ושור של פסולי המוקדשין שנגחו ופי' רבינו יהודאי גאון בבכור שור דלא פריק ליה וכפי' צ"ל כמו שאפרש שם בע"ה ומסתמא בימיהם פליגי ש דבומן הזה לכ"ע הוי ממון הדיוט ומשני אלא מתנות כהונה שאני וה"ג ר"ח ורש"י ל"ג כן והשתח מלחיה דר"ינ לא מיתוקמא אלא כר' יוסי הגלילי ופלוגתא דאביי ורבא לקמן כרבנן נראה דדוקא מחיים הוי לרבנן ממון גבוה אפי׳ בעל מום דאסור בגיזה ועבודה אבל לאחר שחיטה למה יחשב ממון גבוה אפילו בזמן שבית המקדש קיים דהא

אותו תמים חי. ובעל אפילו לנכרי שרי להאכיל כדתני׳ בפרק כל פסולי המוקדשין (בסרות דף לג.) דאתקש ללבי ואיל: לה בשמעתא דרד גררה בתמורה פ״א, ואוקמה רב נחמן התם בבכור בזמן

כומן הזה ליכל (תמורה ז:).

מתק הזה כלם (תמוה ה).

לא שנו. דכן יכול (מוכרו מי (משם). אית להו לכהנים זכייה בגוויה. אבל בומן שבית המקדש קיים, דחזי להקרבה ולית לכהנים זכייה בגוויה. אבל בומן שבית המקדש קיים, דחזי להקרבה ולית לכהנים זכייה בגוויה. אבל בומן שבית המקדש קיים ליכו למיכרי לנו ליכו לכסן זכייה לנויה לללן משם.

דחזי להקרבה לא. אן מוכרים אותו ממים מי, דלית ליכ לכסן זכייה לנויה אלא מהקטלת אימורין ואילך (שם.

דברי ר' יוסי הגלילי דתגן הבכור והמעשר והפסח קדשים קלין. הנה הבכור ממון כהן הוא אפי בומן שבית המקדש קיים, בכור הבא מחוץ לארץ, כלומי הא דאמריי לרבות קדשים קלין שהן ממונו ואוקימנה בככור ואפי בומן שבית המקדש קיים, בכור הבא מחוץ לארץ, ואליבא הבכור שמער השלו הא דאמרי להבות קדשים שלים שהבכור והמעשר יש להן פרנסה במקומן ושאר כל הקדשים אע"פ שנולד בהן מום הרי אלו בקדושתן, ש"מ. ואפי ר' שמער ה' שמער ה' שמער ה' א אם באו דיעבר אבל לכתחילה לא אמי, דקלישא קדושה דירהו ומשום הכי קרי להן ממונו ומצי מובין להו. ואם איתא הא דאמרת דסבר ר' יוסי הגלילי כי אמינא ממונו הוא מחיים.

ל) [קדושין כו.], כ) [לקמןעו. וש"נ], ג) קדושין נכ: ב"ב קכג: זבחים קיד. בכורות נג: תמורה ח., ד) קדושין נב:, ה) [בינה כל. וש"נו. ו) מעשר שני מ) ושמות כאו. ע) רש"ל. י) ב״ל ואפילו בחולסית ומצולה כו׳. רש״ל, כ) ב״ל אמר דבעלים נמי. מצור לתנה הבענים ננהי. נופר דבש, () [ל"ל ומשנה], מ) ל"ל ובזמן,

תורה אור השלם 1. נָפָשׁ כִּי תָחֱטָא וּמְעַלְה מעל ביי וכחש בעמיתו בפקדוו או בתשומת יד או בְגְוַל או עָשַׁק אָת עמיתו:

גליון הש"ם גמ' אלא מאי אית לך למימר. נכל נתרל דף קנ :6"0

רבינו חננאל

ואע"ג דקיימ' לן צבורין לא בענן, הני מילי במטלטלי דלא ניידי באבל בהדי דניידי בענן י. צבוריז, והא דתניא החזיק בקרקעות לא קנה עבדים, בקרקעות לא קנה עבדים, בדלא קיימי בגוה. הא י דאמ׳ שמואל מכר לו י׳ שהחזיק באחד זכה בכולן . דסדנא דארעא הואי, קיימ׳ לן כוותיה דהא מותבינן מינה וליכא דפליג עליה. מתני׳. נכסין שאין בהן מעילה כו׳. פי׳ המזיק אותם חייב לשלם. ודייקי׳ מינה, קדשין הן ואין בהן מעילה, כלומ׳ הנהנה מהם אינו חייב קרבן מעילה. מאז תנא אמר ר׳ י דתניא ומעלה מעל ביי״ וכחש בעמיתו בפיקדון, לרבות קדשים קלין שהן ממונו, דברי ר' יוסי הגלילי. פי' אם יפקיד אדם אדם ויכפור בהן וישבע, חייב קרן וחומש ואשם. וכן הגוזל, שנאמר ביי״י וכחש בעמיתו בעמיתו ובפקדון וגו', כלו' הן נבכקרון האי, כיו הוק ליי"י ונקראין ממון עמיתך לדברי ר' יוסי הגלילי, ואין זה ומעלה מעל שחייב קרבן מעילה, אלא פירושו נפש כי תחטא וחטאה חטא בדבר שיש בו ליי״י והוא ממון בעלים כגון קדשים קלין. ואקשי׳ עליה מיהא דתנז בקידושין פ״ב המקדש בחלקו בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלין אינה ממון בעלין הן אמאי אינה מקודשת, לימ׳ מתניתין דלא כר׳ יוסי הגלילי. ופרקי׳ כי אמר ר׳ יוסי ממון בעלים הם מחיים אבל לאחר שחיטה לא אמ', ומתני' אחר שחיטה היא. **ואקשי'** ומחיים מי אמ׳, והתנן בתחילת מעשר שני בכור מוכרין מום חי ושחוט ומקדשין בו את האשה, ואתינן